

A kormány bemutatásával megoldódott egy rejtély. Hogyan mert annyit hazudni, ígérni Gyurcsány a választási kampányban, amennyit ígért és hazudott annak tudatában, ami következik. Nem félt, hogy ellene fordulnak még azok is, akik rá szavaztak? Nem félt, hogy örökre lelepleződik pártjával együtt? Most kiderült, semmi gátlás nincs benne. Aki képes reformkormányként egy ennyire pártállami és voltaképpen rendszerváltás-ellenes kormány-névsort és kormánysszerkezetet a választók pofájába nyomni, annak valamit tudnia kellett már a választási kampány idején, sőt már korábban is. Valahonnan merítenie kellett a bátorságot az arcátlansághoz.

~

Nos, Gyurcsány bátorságának, de jobb, ha gátlástalanságot mondunk, három forrása van.

~

Első a történelmi tapasztalat, második a médiatúlsúly, harmadik az ellenzék és reá szavazó nemzeti társadalom végzetes gyengesége, félrevezetettsége, magának a politikai ellenzéknek, a Fidesznek csen-destársi együttműködése a hazug rend-szer fenntartásában. Menjünk sorban. A történelmi tapasztalat az, hogy a magyar társadalom Horn Gyula kormányát is lenyelte. Igaz, akkor az Antall–Boross-kormány iránti elégedetlenség, és a már akkor is balra tobzódó média 54 százalékos győzelmet hozott Hornéknak, és ezt még tetézte a kormányba beemelt liberálisok akkor még meglévő ereje, és a kettő együtt több mint kétharmados többséget eredményezett. Ez alig négy évvel a rend-szerváltásnak mondott valami után akkora sokk volt a magyar társadalom gyenge idegrendszerében, amit máig sem hevert ki. A magyar életre rálócsölték a Bokros-csomagot, mindent letapostak, és akkor adtak el tulajdonképpen mindent bagóért a külföldnek, elsősorban a nemzetközi zsidó tőkének, sok-sok izraeli érdekelt-ségnek. Most a számszerű választási eredmény döntetlen körüli eredményt mutat, s egy erős, ellenzéki hangolású nemzeti oldal képes lehetne elsöpörni az útból a Gyurcsány–Göncz Kinga-kormányt. Mert a nemzeti oldal, különösen ha sokszor és alaposan megsértik, márpedig most meg fogják sérteni, képes lehet nemzeti ellenállás megszervezésére, ha a szervezés anyagi és médiabeli eszközeivel is rendelkező politikai ellenzék, a gyűjtő-párt erejét e célra latba veti. A balliberális kormány tömegei lényegében véve nem mozgósíthatók. Egyedül az SZDSZ és a MSZP közös akciógárdája, a pesti zsidóság egy része mozgósítható, de ez sem megy az utcára, inkább csak a könnyű drogok érdekében, és csak a lapok telenyilatkozására képes. A „roncstársadalom” – Bogár László nagyon találó kifejezésével – nem mozdul ki a panelből, a cigányok pedig csak bérért hajlandók vere-kedni. Ha tehát az úgynevezett nemzeti oldal nem a polgárit játszaná, ha az értelmiség és hivatalnokréteg nem volna kenyérharccal lekötözve, nem volna maga is a pa-nelprolihoz hasonlóan túrésre berendezkedve, hanem parlamentbe juttatott poli-tikai vezetői segítségével hozzálátna a nemzeti ellenállás megszervezéséhez, elég rövid időn belül el tudná takarítani az útból Gyurcsányékat.

~

A forradalmat, vagy legalább a lázadást egyébként nem lehet megtakarítani.

~

Ha másfél millió – annyi hadra fogható talán akad – ember szervezett nemzeti ellenállása dönt meg egy rendszert, akkor a változásnak csak kevés áldozata lesz, ha a végső elkeseredés és az éhséglázadás változtat, akkor a káoszban sokan válnak áldozattá. Az eszme és cél nélküli lázadás vak, pusztít és gyilkol. Láttuk a franciaországi arablázongásban, és látjuk az amerikai nagyvárosok néger gettőlázadásaiban. Gyurcsány arcátlan bátorsága éppen abból táplálkozik, hogy Orbánék soha nem fog-ják a status quo elleni fellépést választani, mert a nemzeti ellenállás természetesen őket is félreállíthatja.

Maradva tehát az első körben, a történelmi tapasztalat körében, a magyar társadalmat irányító globális háttérhatalom azért adhatta bizalmát és a támogatását Gyurcsányéknak, mert együtt is úgy ítélték meg, hogy a magyarság ismét bele fog törődni a saját kifosztásába, és az emberek inkább megkeresik az egyéni, családi menekülési útvonalait, a beilleszkedés és a behódolás módjait, mintsem hogy ellenálljanak. Az ellenzéket engedni kell kiabálni a Parlamentben, és lehetőleg olyan figurákat kell közöttük élre állítani, akik nem a leglényegesebb kérdéseket vetik fel, „akkikkel lehet beszélni”. A kormány-program bemutatását és a kormány felállítását is azért odázták el, hogy közben végighengergessenek egy felszívó szíva-csot az elégedetlenségen, és a saját jól fizetett közgazdászokkal kanalas orvosságként beadják a közös tehervállalás el-kerülhetetlenségét és szükségességét. Ennek ugyan nagy hozadéka nem volt, mert a társadalom nagy része már immunis az üres dumával szemben, de annyit mégis felszínre hozott, hogy az ellenzék főemberei nem mertek nyíltan és keményen a megszorítások ellen felszólalni. Nem merték a MIÉP-en, és ezen az egyetlen fórumon kívül, ahol most ezek a sorok megjelennek kimondani, hogy a magyar társadalom java részének semmi köze a szükségállapothoz, és fizessék ki a felvett adósságokat azok, akik felvették és elköltötték. Nem, az ellenzék ugyan bírálta, bírálhatta a kormányt, de az egésznek a végzetes blöffjére, ismét csak Bogár László, az egyetlen nemesen képzett közgazda és gondolkodó, az Antall-kormány egykori államtitkára mert rámutatni. A komprádor, azaz gyarmati burzsoázia és annak is a legfelső, milliárdos krémje, akik a kormányt is alkotják, a népre akarja ráterhelni, a társadalomból és a közpénzekből fenntartott államból akarja kiszivattyúzni a saját uralmon maradásának költségeit és meghosszabbítani a saját hatalmát, uralmát. Ezt a Fidesz, Orbán és az egész parlamenti ellenzék még csak nem is pedzi. Ez Gyurcsány vakmerőségének oka. Nem kell félnie.

~

Ahogy Antall paktumot kötött egy kis ráíjesztésre, Orbán is megköti a magáét. Legalábbis a történelmi tapasztalat ezt igazolja.

~

A médiumokat egy parancs irányítja: a MIÉP nevét nem szabad kimondani. A MIÉP nincs, mert a MIÉP-ről és a vezetőjéről az ellenállás és a forradalom juthat az emberek eszébe. A médiumoknak az a feladatuk, hogy ne hagyják az ellenállás szellemét befészkelni az agyakba. Nem szabad megengedni, hogy kibontakozzék valami nemzeti jellegű, különösen pedig népi jellegű ellenállás. A forradalom ötvenedik évfordulója van, néhányan még élnek a forradalmárok közül, de a forradalomról a társadalom óriási többsége nem tud már jóformán semmit, és a médiumokra most éppen azt a feladatot osztották, hogy most, az ötvenedik évfordulón se tudjon meg semmit, és főleg pedig ne jusson használható érvekhez, hivatkozásokhoz.

Ha a MIÉP elhallgatása és kirekesztése nem elég, ha ennek ellenére mégis megmozdul valami, el kell érni a médiumok segítségével, hogy az útelzárások csak félpályások legyenek, a sztrájkok részlegesek, és a kompromisszumok ne vezessenek se személycserékre, se fizetésemelésre. Ha egyáltalán szóba jöhetnek a sztrájkok, csak helyi, elkülönített, jelképes tiltakozások legyenek, és kisbalta senkinek ne legyen a kezében. Semmiféle országos szervezés ne indulhasson meg. A tévéknek az a feladatuk, hogy elszórakoztassák és elröhögtessék a népet a szenvedések és a nélkülözések között, és minden ellenállást úgy állítsa-nak be, hogy az ellenállásra gondolók legyenek megbélyegezve és a megalkuvók feldicsérve. Legyen úr a „nem érdemes”. A lázadás gondolata miatt megbüntettek ne kapjanak részvétet sem, hát még se-gélyt, és kapjanak a fejükhöz: „na, látod?! Kellett ez neked?”

Ez ma már nem nehéz munka. A társadalom már meg van törve. Nyilván ezt is bekalkulálták, amikor megadták a szabadalmi engedélyt Gyurcsánynak a pártállami kormány felállítására. Mert a bemutatott kormány klasszikusan pártállami, már-már rákosista. Gyurcsány az Apró-televénybe begyökerezésével félreérthetetlenül sztalinista, mellette Szekeres a legsötétebb veszprémi halálbrigád teremtménye, Kiss Péter a baloldali társulás balra-hajthatatlanjai közül valóként teljesített kancelláriaminiszteri feladatokat egy nagytőkét kiszolgáló kormányban. Szegény baloldali ördög, most a munkaügyet kapta. Ha netán Szekeres honvédsége a kommandósokkal együtt szétveri munkásait egy véres csütörtökön, neki majd, a baloldalinak jó képet kell vágni ehhez. Szilvász pedig, az új kancelláriaminiszter, a KISZ-maffia tagja, üzlettárs. Ez a nagy négyes, közülük jelenleg Gyurcsány birtokolja a főhatalmat, de Szilvász nélkül valószínűleg nem tesz egy lépést sem. Mellettük Hiller jelentéktelen, akinek mindig meg kell küzdenie az elismertetésért és azért, hogy futtassák. Karrierje a Ságvári Endre emléktábla felavatásával kezdődött, ekkor tette le a nagyesküt a cionista ügynök, a hős partizán mellett. Lamperth Mónikát egy süllyedő párttest nagy vízkiszorítása tartja a színen, Gráf nagybirtokos, volt párttitkár. Az SZDSZ-es miniszterek közül Kóka ugyan felesküvés előtt már megbukott, mégis a merőkanál szerepét kapta, mert ehhez ért, milliárdosként. Valószínűleg stróman. Az új egészségügyi miniszter a nevét adja az Izraelben kidolgozott egészségügyi átalakításhoz, a népességfogyás felgyorsításához. Göncz Kinga egy könyvelési szakfogalom: ha trikót viselne, arra az volna írva: áthozat. Apukája elnökségének idején hétszer járt kint New Yorkban a Zsidó Világszövetségben, azok a darabjait is eljátszották, és nyilván akkor kérte meg vendéglátóit, szóljanak majd egy jó szót a lánya érdekében, ha felcseperedett. Megtörtént, felcseperedett. A közvetlen vonalra az említett világszövetséghez szüksége van Gyurcsánynak. Voltaképpen Göncz Kinga világszövetséges miniszter, pártközi, a magyar–zsidó világszö-vetség minisztere. A volt esélyegyenlőségi miniszter előtt most két nagyjából egyenlő esélyű utazás áll: vagy Jeruzsálembé megy és lemossa azt a kis baki-piszkot, hogy csak Orbán a Likud szövetségese és kijelenti, hogy kormánya úgy áll a Munkapárt és minden arabgyilkos zsidó mellett, mint a cövek, szereti a Likudot is, meg mindent szeret, ami nem magyar. A másik utazásnak apukája nyomdokaiban kell haladnia, és ez New Yorkba vezet a Zsidó Világszövetséghez, esetleg apuka kíséretében, felkonferálásával, és itt is a magyarellenes politika, ezen belül a külpolitika folytatására kell ígéretet tennie. Fogadalom is szóba jöhet. Azt is meg kell kérdeznie New Yorkban, hogy ki nincs még kitüntetve Budapesten a ZSVSZ vezetői és középvezetői közül. A két útnak esélyegyenlősége van. Ezért lett Kingánk a külügyminiszter.

Magyaridegenségben, bolsevista voluntarizmusban, idegenszolgálatban ez a kormány felveszi a versenyt akármelyik 1949-50-es avagy 1959-60-as kormánnyal, s ha hozzávesszük Draskovicsot, akit már a rendszerváltás előtt is kikezdték korrupciós ügyleteiért, valamint a

teljesen ismeretlen, de nyilvánvalóan különleges felhatalmazásokkal és megbízásokkal rendelkező Bajnai Gordont, akkor előttünk áll egy kormány, amilyen már volt, de amilyennek nem volna szabad lennie.

Ez ellen a parlamenti kritika mint ellenállás nemcsak hatástalan, hanem értelmetlen is. Ezek maguknak rendezik a parlamenti kritikát. Még majd valamiféle obstrukciót is szerveznek maguk ellen. Mert az Országgyűlés egyáltalán nem érdekli őket.

~

„Az ellenzéknek az a dolga, hogy bírálja a kormányt” – mondják böfögős demokrata önérzettel,

~

s közben kipiszkálják az ételmaradékot a foguk közül a felemelt áfájú fogpiszkálóval. A választások kora lejárt, állapítsuk meg kis elkeseredéssel. A rendszerváltás azzal kezdődött, hogy a társadalom kiküzdött egy szabad választást, amelyen háttérbe szorította, legalábbis látszólag a pártállamot, és azzal fejeződött be, hogy kis többséggel visszaválasztotta. Még hozzá ténylegesen és valóságosan. Mégis van változás, van kapitalizmus. Eddig az ismeretlen kapitalista még soha sem volt benne a magyar kormányban. Most változott a kép. Bajnai Gordon a Wallis Rt. elnök-vezérigazgatója, valamint a Ferihegy Airport vezetője. Főfoglalkozása: részvényes. Most részvényes a kormányban is. A legnagyobb pénzosztó bizottságot vezeti. 1945-ben talán Apró Antaltól tudtunk ilyen keveset. Ő az ismeretlen szabósegédként kezdte. Gordonunk magasabbról startol self-made manként, de hogy valójában honnan, milyen családi háttérrel, milyen kötődéssel a nemzethez, amelynek a pénzeit kezeli, azt nem tudjuk. Rákosi ismertebb volt. Mindenki tudta, hogy 16 évet ült a Csillagban, és egy-két 48-as zászlóért cserélték ki. Bajnaiért mit adtunk?